

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over de ontwerpen van wet tot:

- a. goedkeuring voor Nederland van het op 19 Juni 1948 te Genève gesloten Verdrag betreffende de internationale erkenning van rechten op luchtvaartuigen;
- b. vaststelling van regelen nopens teboekgestelde luchtvaartuigen. (Wet teboekgestelde Luchtvaartuigen.)

Bij de overweging van deze wetsontwerpen in de afdelingen der Kamer werden de volgende opmerkingen gemaakt.

Enige leden vestigden er de aandacht op, dat, ter gelegenheid van de openbare behandeling van het wetsontwerp tot vaststelling van regelen nopens teboekgestelde luchtvaartuigen in de Tweede Kamer, mejuffrouw Zeelenberg, sprekende over de eventuele inpassing van de materie, vervat in dit wetsontwerp, in het achtste Boek van het nieuw in te voeren Burgerlijk Wetboek, er de aandacht op had gevestigd, dat de onderhavige aangelegenheid ongetwijfeld opnieuw in overweging zou worden genomen, wanneer de invoeringswet met betrekking tot dat nieuwe Burgerlijk Wetboek aan de orde zou komen (*Handelingen*, zitting 1956/1957, blz. 2009, linkerkolom). Daarbij had zij tevens de opmerking gemaakt, dat — ook nadat er een nieuw Burgerlijk Wetboek tot stand zal zijn gekomen — er nog wel 10 jaren nodig zullen zijn voor het tot stand brengen van de vorenbedoelde invoeringswet.

De leden, hier aan het woord, die zich afvroegen, of deze schatting van tien jaren juist is, zouden het op prijs stellen zo de Minister hieromtrent iets naders zou willen mededelen.

In de Memorie van Antwoord nopens de onderhavige wetsontwerpen aan de Tweede Kamer heeft de Minister van Justitie, aldus was deze leden opgevallen, het standpunt verdedigd, dat „verplichte tussenkomst van een procureur tot het maken van, in eenvoudige gevallen, onnodige kosten zou leiden”. De bewindsman heeft echter, bij de openbare beraadslaging in die Kamer over het amendement van mejuffrouw Zeelenberg c.s., tot het doen vervallen van de woorden: „De tussenkomst van een procureur is niet nodig.”, in artikel 4, lid 2, van het wetsontwerp tot vaststelling van regelen nopens teboekgestelde luchtvaartuigen, de beslissing hieromtrent aan de Tweede Kamer overgelaten. Die Kamer heeft toen voornoemd amendement zonder hoofdelijke stemming aangenomen, zodat thans de tussenkomst van een procureur wel noodzakelijk zal zijn, wanneer dit wetsontwerp tot wet zal zijn verheven.

Deze leden achtten het standpunt van de Minister ter zake niet duidelijk; immers, indien diens zienswijze, neergelegd in de Memorie van Antwoord, juist zou zijn, zouden er dus thans wel onnodige kosten moeten worden gemaakt. Zij merkten op, dat zulks altijd verkeerd is. Deze leden konden zich derhalve niet met dit argument, dat de Regering in de Memorie van Antwoord nopens deze wetsontwerpen aan de Tweede Kamer ten aanzien van de tussenkomst van een procureur had gegeven, verenigen.

Zij vroegen zich echter meer in het algemeen wel af, of niet bij tal van pro-deozaken de tussenkomst van een procureur achterwege zou kunnen blijven. Zij hadden nl. de indruk, dat deze tussenkomst daar maar al te gemakkelijk wordt ingelast, althans in stand blijft, omdat het toch niets kost. Zij vroegen of de Minister van Justitie bereid was nopens deze kwestie een onderzoek te doen instellen, ten einde het aantal gevallen van wettelijk voorgeschreven tussenkomst van een procureur in pro-deo-zaken zoveel mogelijk te besnoeien.

De Commissie van Rapporteurs merkt omtrent de in de vorige alinea, alsmede in de derde alinea van blz. 1 van dit verslag door enige leden gestelde vragen op, dat deze vragen evengoed bij de behandeling van hoofdstuk IV der Rijksbegroting voor het dienstjaar 1957 in deze Kamer aan de orde kunnen komen.

Sommige leden betreurden, dat niet is voorzien in de mogelijkheid op onderdelen der luchtvaartuigen hypothecair krediet op te nemen. Zij voerden hierbij aan, dat immers niet in alle landen, waarin depots van reservedelen van luchtvaartuigen worden aangehouden, het aldaar geldende burgerlijk recht de mogelijkheid kent van het tot zekerheid stellen van roerende goederen op zodanige wijze, dat de schuldenaar in het bezit blijft van het onderpand. Wel kent Nederland, zo vervolgden deze leden hun betoog, de zogenaamde eigendomsovergang tot zekerheid, doch in vele landen is dat instituut niet erkend, terwijl daar dan ook een registerpand ontbreekt.

Vele leden onderschreven het betoog, dat mr. J. P. Honig, onder de titel „Wijziging in de status van het luchtvaartuig” in het „Nederlands Juristenblad” van 8 december 1956, no. 43, in verband met deze wetsontwerpen had geleverd. In het bij-

zonder noemden zij hierbij de conclusie, waartoe deze auteur was gekomen, nl. dat men de stap, welke door de indiening van het wetsontwerp tot vaststelling van regelen nopens teboekgestelde luchtvaartuigen wordt ondernomen, ten zeerste moet toejuichen.

In tegenstelling tot de leden, vóór hen aan het woord, stemden deze leden ermee in, dat de mogelijkheid tot het verlenen van hypothecair krediet op reservedelen van het luchtvaartuig in het tevoren door hen genoemde wetsontwerp buiten beschouwing is gelaten. Ook konden zij zich ermee verenigen, dat in dit wetsontwerp geen regeling wordt gegeven voor de voorrang, verbonden aan een vordering, welke is ontstaan uit door het luchtvaartuig op het aardoppervlak veroorzaakte schade. Wat deze voorrang betreft, bestaat, aldus merkten zij op, het Verdrag betreffende schade aan derden op het aardoppervlak, toegebracht door buitenlandse luchtvaartuigen, gesloten te Rome op 7 oktober 1952. Dit verdrag zal, aldus deze leden, te zijner tijd in onze nationale wetgeving moeten worden ingepast. De leden, hier aan het woord, vroegen in verband hiermede, of de Minister van Justitie kon mededelen, wanneer het daartoe strekkende wetsontwerp aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ter overweging zal worden aangeboden.

Aldus vastgesteld 18 december 1956.

MOLENAAR
DIEPENHORST
KRAAIJVANGER
VOS.